

# Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Τριάντα Εννέα

Jeff Pippenger  
2026-02-02

## Αριθμός Τριάντα Εννέα

Η εσωτερική ακρογωνιαία δοκιμασία του ωμέγα, η οποία ακολουθεί την εξωτερική θεμελιώδη δοκιμασία του άλφα του 2024, απαιτεί έναν ορισμό της «αποθήκης» και της «τροφής» που φυλάσσεται στην αποθήκη. Η δοκιμασία είναι προφητική και έχει εσωτερική και εξωτερική γραμμή αλήθειας. Είναι τα κοσμήματα το υπόλοιπο του James White, ή είναι οι αλήθειες του Λόγου του Θεού; Είναι και τα δύο.

Στις 9/11, ο λαός του Θεού εκλήθη να φάγει το μικρό βιβλίο και να επιστρέψει στις αρχαίες οδούς του Ιερεμία, όπου τότε ετέθησαν τα θεμέλια. Στις 9/11, έγινε φανερό ότι όταν ο Ιωάννης, στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, έλαβε εντολή να μετρήσει, του εδόθη εντολή να μετρήσει δύο πράγματα. Έλαβε εντολή να μετρήσει τόσο τον ναό όσο και τους προσκυνούντας εν αυτό. Έλαβε εντολή να αφήσει έξω την αυλή των 1.260 ετών κατά τα οποία τα Έθνη καταπατούσαν το αγιαστήριο και τη στρατιά. Το αγιαστήριο και η στρατιά είναι ο ναός και οι προσκυνούντες εν αυτό.

Το 2023, ο ίδιος άγγελος που είχε κατέλθει στο 9/11 κατήλθε εκ νέου, αποσφραγίζοντας το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και κατόπιν, το 2024, επήλθε η εξωτερική θεμελιώδης δοκιμασία ως προς το εάν το σύμβολο της Ρώμης εξακολουθεί να εδραιώνει το όραμα, όπως είχε πράξει για τους Μιλλερίτες.

Τα «ανοιχτά παράθυρα» του ουρανού προσδιορίζουν την άφιξη της εσωτερικής δοκιμασίας ωμέγα του ναού και την κλήση προς «επιστροφή». Η δοκιμασία απαιτεί την ταυτοποίηση δύο συμβόλων. Όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε το 1844, και κατόπιν πάλι στις 11/9, λέγεται στον Ιωάννη να μετρήσει τον ναό και τους προσκυνούντας εν αυτό, προσδιορίζοντας έτσι ένα προφητικό έργο μετρήσεως του ναού και των προσκυνητών το 2023. Ο Μαλαχίας θέτει το ερώτημα ποια είναι η «αποθήκη» και ποια είναι η «τροφή;» Τα ίδια αυτά ερωτήματα στο όνειρο του Μίλλερ θα ήταν: τι είναι «το κιβώτιο» και τι είναι «τα κοσμήματα».

Το όνειρο του Μίλλερ προσδιορίζει τα ανοιχτά παράθυρα του ουρανού ως το σημείο όπου η θριαμβεύουσα εκκλησία της Αποκάλυψης δεκαεννέα ανυψώνεται ενδεδυμένη λευκό βύσσινο, για να ιππεύσει επί των λευκών ίππων του στρατεύματος του Κυρίου των δυνάμεων. Τα ανοιχτά παράθυρα είναι εκεί όπου εκχέεται η ευλογία ή η κατάρα του Μαλαχία. Το ανοιχτό παράθυρο του Μίλλερ είναι εκεί όπου τα απορρίμματα απομακρύνονται και τα πετράδια συγκεντρώνονται μέσα στο κιβώτιο.

Η πρώτη αναφορά στα παράθυρα του ουρανού βρίσκεται στην ιστορία του Νώε, και όταν εκείνα τα παράθυρα άνοιξαν, έπεφτε βροχή επί σαράντα ημέρες και σαράντα νύκτες. Όταν ανοίγουν τα παράθυρα, οκτώ ψυχές βρίσκονται στην κιβωτό. Το βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα εισήγαγε σαράντα έτη περιπλάνησης, έως ότου διαβήκε ο Ιορδάνης. Όταν αργότερα ο Χριστός βαπτίσθηκε σε εκείνο ακριβώς το σημείο, οδηγήθηκε στην έρημο επί σαράντα ημέρες. Όταν αναστήθηκε, όπως προτυπωνόταν από το βάπτισμά Του, δίδαξε τους μαθητές επί σαράντα ημέρες προτού αναληφθεί στον ουρανό.

Όταν η στρατευομένη εκκλησία μεταβεί στην θριαμβεύουσα εκκλησία, ο τριακονταετής βασιλεύς Δαβίδ θα βασιλεύσει επί σαράντα έτη. Η θριαμβεύουσα εκκλησία παριστάνεται με έναν προφήτη, έναν ιερέα και έναν βασιλέα. Ο προφήτης, ο οποίος ήταν τριάντα ετών όταν άρχισε τη διακονία του, διάρκειας είκοσι δύο ετών, ήταν ο Ιεζεκιήλ, και άρχισε αυτή τη διακονία όταν άνοιξαν οι ουρανοί.

Και συνέβη κατά το τριακοστό έτος, κατά τον τέταρτο μήνα, την πέμπτη ημέρα του μηνός, ενώ ήμουν μεταξύ των αιχμαλώτων πλησίον του ποταμού Χεβάρ, να ανοίξουν οι ουρανοί, και είδα οράσεις Θεού. Ιεζεκιήλ 1:1.

Στην ηλικία των τριάντα ετών ο Ιωσήφ άρχισε να βασιλεύει ως ιερέας και ήλθε αντιμέτωπος με τον ανατολικό άνεμο του Ισλάμ, ο οποίος επέφερε μία κλιμακούμενη κρίση που επέτρεψε στην Αίγυπτο, τον δράκοντα που κείται εν τη θαλάσση, να επιβάλει μία παγκόσμια κυβέρνηση. Μέσα σε εκείνη την κρίση ο Ιωσήφ συνήγαγε την τροφή στις αποθήκες.

Τον Ιούλιο του 2023, ακούστηκε μια φωνή στην έρημο, και τότε ο Λέων της φυλής του Ιούδα άρχισε να αποσφραγίζει το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κρανγής. Το 2024, η θεμελιώδης εξωτερική δοκιμασία άλφα διαχώρισε δύο τάξεις, και η διαδικασία της αποσφράγισης συνεχίστηκε. Τώρα, το 2026, έχει φθάσει η εσωτερική δοκιμασία ωμέγα του ναού, η οποία θα διαχωρίσει για άλλη μία φορά δύο τάξεις.

Η ιερή εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός, ως ο Αγγελιοφόρος της Διαθήκης, επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς είναι η αυλή και τα Άγια. Από τις 22 Οκτωβρίου 1844 έως ότου εγερθεί ο Μιχαήλ (όπως έπραξε στο τέλος εκείνης της ιερής εβδομάδας, όταν λιθοβολήθηκε ο Στέφανος) είναι τα Άγια των Αγίων. Οι εαρινές εορτές εκπληρώθηκαν κατά την ιερή εβδομάδα και είναι το άλφα των εορτών, και οι φθινοπωρινές εορτές των σαλπύγγων κατά την πρώτη ημέρα, η ημέρα του Εξιλασμού κατά τη δεκάτη ημέρα, και έπειτα η εορτή της σκηνοπηγίας από τη δεκάτη πέμπτη έως την εικοστή δεύτερη ημέρα είναι το ωμέγα των εορτών.

«Κατά τον ίδιο τρόπο, οι τύποι που σχετίζονται με τη δεύτερη παρουσία πρέπει να εκπληρωθούν κατά τον χρόνο που υποδεικνύεται στην συμβολική λατρεία. Στο Μωσαϊκό σύστημα, ο καθαρισμός του αγιαστηρίου, ή η μεγάλη Ημέρα του Εξιλασμού, ελάμβανε χώρα τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου ιουδαϊκού μηνός (Λευιτικόν 16:29–34), όταν ο αρχιερέας, αφού είχε κάμει εξιλέωση για όλον τον Ισραήλ, και έτσι είχε απομακρύνει τις αμαρτίες τους από το αγιαστήριο, εξήρχετο και ευλογούσε τον λαό. Έτσι πιστευόταν ότι ο Χριστός, ο μέγας Αρχιερέας μας, θα εμφανιζόταν για να καθαρίσει τη γη με την καταστροφή της αμαρτίας και των αμαρτωλών, και να ευλογήσει με αθανασία τον λαό Του που Τον ανέμενε. Η δεκάτη

ημέρα του εβδόμου μηνός, η μεγάλη Ημέρα του Εξιλασμού, ο καιρός του καθαρισμού του αγιαστηρίου, η οποία κατά το έτος 1844 έπεφτε στην εικοστή δευτέρα Οκτωβρίου, θεωρήθηκε ως ο χρόνος της ελεύσεως του Κυρίου. Αυτό ήταν σε αρμονία με τις αποδείξεις που είχαν ήδη παρουσιαστεί ότι οι 2300 ημέρες θα έληγαν το φθινόπωρο, και το συμπέρασμα φαινόταν ακαταμάχητο.»

Στην παραβολή του Ματθαίου 25, την περίοδο της αναμονής και του ύπνου διαδέχεται ο ερχομός του νυμφίου. Αυτό ήταν σε συμφωνία με τα επιχειρήματα που μόλις παρουσιάστηκαν, τόσο από την προφητεία όσο και από τους τύπους. Έφεραν ισχυρή βεβαιότητα για την αλήθεια τους, και η «κραυγή του μεσονυκτίου» διακηρύχθηκε από χιλιάδες πιστούς.

«Σαν παλιρροϊκό κύμα, το κίνημα σάρωσε τη χώρα. Από πόλη σε πόλη, από χωριό σε χωριό, και σε απόμακρες αγροτικές περιοχές προχώρησε, ώσπου ο αναμένων λαός του Θεού αφυπνίστηκε πλήρως. Ο φανατισμός εξαφανίστηκε μπροστά σε αυτή τη διακήρυξη όπως η πρωινή πάχη μπροστά στον ανατέλλοντα ήλιο. Οι πιστοί είδαν την αμφιβολία και την αμηχανία τους να απομακρύνονται, και η ελπίδα και το θάρρος ζωογόνησαν τις καρδιές τους. Το έργο ήταν απαλλαγμένο από εκείνες τις ακρότητες που εκδηλώνονται πάντοτε όταν υπάρχει ανθρώπινος ενθουσιασμός χωρίς την ελεγκτική επιρροή του λόγου και του Πνεύματος του Θεού. Ήταν παρόμοιο κατά χαρακτήρα με εκείνες τις περιόδους ταπείνωσης και επιστροφής προς τον Κύριο, οι οποίες ανάμεσα στον αρχαίο Ισραήλ ακολουθούσαν τα μηνύματα ελέγχου από τους δούλους Του. Έφερε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που σφραγίζουν το έργο του Θεού σε κάθε εποχή. Υπήρχε λίγη εκστατική χαρά, αλλά μάλλον βαθιά έρευνα της καρδιάς, εξομολόγηση αμαρτίας και εγκατάλειψη του κόσμου. Η προετοιμασία για τη συνάντηση με τον Κύριο ήταν το βάρος ψυχών που αγωνιούσαν. Υπήρχε επίμονη προσευχή και ανεπιφύλακτη αφιέρωση στον Θεό.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 400.

Οι εαρινές εορτές εκπληρώθηκαν κατά την ιερά εβδομάδα, και τότε η πρώτη ή άλφα βροχή εκχύθηκε κατά την Πεντηκοστή, προτυπώνοντας έτσι την έκχυση της όψιμης βροχής στις φθινοπωρινές εορτές. Οι εαρινές εκείνες εορτές εκτίθενται στο Λευιτικόν 23, εδάφια ένα έως είκοσι δύο. Οι φθινοπωρινές εορτές βρίσκονται στα εδάφια 23 έως 44. Τα 2300 έτη σε φέρνουν στο 1844. Είκοσι δύο εδάφια για τις εαρινές εορτές και είκοσι δύο εδάφια για τις φθινοπωρινές εορτές. Δύο σειρές των είκοσι δύο στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο.

Η εορτή των σαλίγγων ήταν προειδοποίηση ότι η κρίση θα ερχόταν σε δέκα ημέρες, και η εορτή των σκηνών ήταν εορτασμός χαράς για αμαρτίες που συγχωρήθηκαν κατά την Ημέρα του Εξιλασμού. Το Σάββατο και η όγδοη ημέρα μετά την εορτή αντιπροσωπεύουν τη χιλιετή σαββατική ανάπαυση της γης.

Αλλ' αγαπητοί, μη λησμονείτε τούτο το ένα, ότι μία ημέρα παρά τω Κυρίω είναι ως χίλια έτη, και χίλια έτη ως μία ημέρα. 2 Πέτρου 3:8.

Ο πρώτος άγγελος ανήγγειλε την έναρξη της κρίσεως, και, σε εκείνο το προφητικό επίπεδο, το 1798, το οποίο ήταν ο «καιρός του τέλους» του Δανιήλ, αποτελεί την εκπλήρωση της εορτής των σαλίγγων· αλλά στις 11 Αυγούστου 1840, το αποσφραγισμένο μήνυμα του πρώτου αγγέλου του 1798 ενδυναμώθηκε με την εκπλήρωση της προφητείας του δευτέρου αλίμονο. Το Ισλάμ αποτελεί

μέρος της προειδοποίησης της εορτής των σαλπίγγων, η οποία αναγγέλλει την επερχόμενη ημέρα της κρίσεως.

Για όσους είναι πρόθυμοι να δουν, οι φθινοπωρινές εορτές των σαλπίγγων και των σκηνών αντιπροσωπεύουν εορτές άλφα και ωμέγα, με κρίση στο μέσον. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτές οι εορτές προσδιορίζονται στο Λευιτικόν εικοστό τρίτο. Το είκοσι τρία είναι το σύμβολο του εξιλασμού. Δεν είναι τυχαίο ότι η πρώτη εορτή είναι κατά την πρώτη ημέρα του εβδόμου μηνός και ότι η τελευταία εορτή τελειώνει κατά την εικοστή δεύτερα ημέρα. Η εορτή των σαλπίγγων είναι το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, η ημέρα του Εξιλασμού είναι το μεσαίο γράμμα και η εορτή των σκηνών είναι το εικοστό δεύτερο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου.

Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο, εδάφια 23 έως 44, του Λευιτικού αποτελεί είκοσι δύο εδάφια τοποθετημένα εντός του «πλαισίου της αλήθειας». Η δέκατη ημέρα στο μέσον προσδιορίζει μία δοκιμασία, διότι το δέκα είναι σύμβολο δοκιμασίας, και η Ημέρα του Εξιλασμού είναι εκεί όπου η ανταρσία των απολωλότων καταγράφεται και επιλύεται, και η ανταρσία αυτή παριστάνεται από το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Το μεσαίο γράμμα της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια» είναι το δέκατο τρίτο, και αντιστοιχεί προς τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός, και ως ορόσημο φέρει τα προφητικά γνωρίσματα του εβραϊκού αλφαβήτου και της συγκεκριμένης ημέρας. Δέκα συν δεκατρία ισούται με είκοσι τρία. Το εβδομήντα είναι το άθροισμα του 10 επί 7, και η δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός επίσης ισοδυναμεί με εβδομήντα, το οποίο είναι σύμβολο του τέλους της δοκιμαστικής περιόδου.

Τότε προσήλθε προς αυτόν ο Πέτρος και είπε, Κύριε, ποσάκις θέλει αμαρτήσῃ εἰς ἐμέ ο ἀδελφός μου, καὶ θέλω συγχωρήσῃ αὐτόν; ἕως ἐπτάκις; Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, Δὲν σου λέγω ἕως ἐπτάκις, ἀλλὰ ἕως εβδομηκοντάκις ἐπτά. Ματθαῖος 18:21, 22.

Τετρακόσια ενενήντα έτη αποκόπηκαν για τον αρχαίο Ισραήλ. Τα έτη αυτά αποκόπηκαν από τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη και παριστάνονταν ως εβδομήντα εβδομάδες· έτσι ο Ιησούς έδειξε ότι το όριο του χρόνου της δοκιμασίας είναι τετρακόσια ενενήντα, το οποίο παριστάνεται ως «εβδομήντα» εβδομάδες στο Δανιήλ 9.

Εβδομήκοντα εβδομάδες έκανονίσθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου, διὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ παράβασις, καὶ νὰ τελειώσωσιν αἱ ἁμαρτίαι, καὶ νὰ γίνῃ συμφιλίωσις περὶ τῆς ἀνομίας, καὶ νὰ εἰσαχθῇ αἰώνιος δικαιοσύνη, καὶ νὰ σφραγισθῇ ἡ ὄρασις καὶ ἡ προφητεία, καὶ νὰ χρισθῇ ὁ Ἅγιος τῶν Ἁγίων. Δανιήλ 9:24.

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αποκόπτεται» χρησιμοποιείται μόνο σε αυτό το εδάφιο στην Παλαιά Διαθήκη και σημαίνει «καθορισμένο ή διατεταγμένο». Διαφέρει από τη λέξη που συνήθως χρησιμοποιείται και μεταφράζεται ως «αποκόπτεται», η οποία βασίζεται στο ότι ο Άβραμ κατέκοψε τις προσφορές στο πρώτο στάδιο της διαθήκης στη Γένεση δεκαπέντε. Ήταν «καθορισμένο» και «διατεταγμένο» ότι ο Ισραήλ θα είχε τετρακόσια ενενήντα χρόνια δοκιμαστικού χρόνου, και έπειτα θα αποκοπτόταν ως λαός της διαθήκης του Θεού. Δύο διαφορετικά «αποκόπτεται»· το ένα που παρουσιάζει την περίοδο ως δοκιμαστική περίοδο η οποία «αποκόπηκε» από έναν μεγαλύτερο αριθμό διά του αριθμού εβδομήντα, και όταν ο «νέος οίνος» του Ιωήλ «αποκόπτεται» από το στόμα τους, η δοκιμαστική περίοδος κλείνει. Το εβδομήντα

αντιπροσωπεύει το κλείσιμο της δοκιμαστικής περιόδου.

Οι φθινοπωρινές εορτές φέρουν τα τρία βήματα της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια». Οι φθινοπωρινές εορτές αρχίζουν στο Λευιτικόν 23:23, το μεσαίο ορόσημο της Ημέρας του Εξιλασμού είναι η δεκάτη ημέρα και το δέκατο τρίτο γράμμα, που ισούνται προς το 23, και η εορτή της Σκηνοπηγίας τελειώνει κατά την εικοστή δευτέρα ημέρα, και έπειτα ακολουθεί ένα υψηλό Σάββατο μετά την εορτή, και το χωρίο τελειώνει στο 23:44.

Το Λευιτικόν σημαίνει την Λευιτική ιερωσύνη. Αι εορταί της ανοίξεως παριστώνται εις το κεφάλαιον 23:1–22, έπειτα δε αι εορταί του φθινοπώρου παριστώνται εις το 23:23–44. Αι εορταί της ανοίξεως παριστώνται δια είκοσι δύο στίχων, και το εβραϊκόν αλφάβητον έχει είκοσι δύο γράμματα. Αι εορταί του φθινοπώρου εκτίθενται επίσης εις είκοσι δύο στίχους. Η εορτή των σαλπύγων αναγγέλλει την προσέγγισιν της κρίσεως κατά την Ημέραν του Εξιλασμού. Έπειτα η εορτή της Σκηνοπηγίας διαρκεί επτά ημέρας, και λήγει την εικοστήν δευτέραν ημέραν του εβδόμου μηνός. Η πρώτη εκ των επτά ημερών ήτο τελετουργικόν Σάββατον, καθώς και η ογδόη ημέρα, ήτις ήτο η ημέρα μετά την επταήμερον εορτήν. Η πρώτη και η ογδόη ημέρα καθιστούν την ογδόην ημέραν σύμβολον της ογδότης, η οποία είναι εκ των επτά.

Λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ, λέγων· Τη δεκάτη πέμπτη ημέρα του μηνός τούτου του εβδόμου θέλει είσθαι η εορτή των σκηνών επί επτά ημέρας εις τον Κύριον. Εν τη πρώτη ημέρα θέλει είσθαι αγία σύναξις· ουδέν έργον δουλικόν θέλετε κάμει εν αυτή. Επτά ημέρας θέλετε προσφέρει προσφοράν καιομένην διά πυρός εις τον Κύριον· εν τη ογδόη ημέρα θέλει είσθαι εις εσάς αγία σύναξις, και θέλετε προσφέρει προσφοράν καιομένην διά πυρός εις τον Κύριον· είναι επίσημος σύναξις· ουδέν έργον δουλικόν θέλετε κάμει εν αυτή. ... Έτι, τη δεκάτη πέμπτη ημέρα του εβδόμου μηνός, αφού συνάξητε τους καρπούς της γης, θέλετε εορτάζει εορτήν εις τον Κύριον επί επτά ημέρας· εν τη πρώτη ημέρα θέλει είσθαι σάββατον, και εν τη ογδόη ημέρα θέλει είσθαι σάββατον. Λευιτικόν 23:34–36, 39.

Το τελετουργικό Σάββατο της όγδοης ημέρας αντιπροσωπεύει το Σάββατο της χιλιετίας, το οποίο ακολουθεί τη γιορτή της Σκηνοπηγίας. Η περιπλάνηση του αρχαίου Ισραήλ στην έρημο επί σαράντα έτη αναμνησκειται με τη διαμονή σε σκηνές κατά τις ημέρες της γιορτής της Σκηνοπηγίας, και αυτή αντιπροσωπεύει όχι μόνο την έκχυση της όψιμης βροχής, αλλά και τον καιρό της θλίψεως του Ιακώβ, όταν άγγελιοι έχουν οδηγήσει τους πιστούς του Θεού στους λόφους και στα βουνά για προστασία.

«Εν τῷ καιρῷ τῆς θλίψεως, πάντες ἐφύγομεν ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας, ἀλλὰ ἐδιωκόμεθα ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν, οἵτινες εἰσῆλθον εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἁγίων μετὰ ῥομφαίας. Ἦραν τὴν ῥομφαίαν διὰ νὰ μᾶς φονεύσουν, ἀλλ’ αὕτη συνετρίβη καὶ ἔπεσε ἀνίσχυρος ὡς ἄχυρον. Τότε πάντες ἐβοήσαμεν ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ λύτρωσιν, καὶ ἡ κραυγὴ ἀνέβη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἡ σελήνη ἔμεινεν ἀκίνητος. Οἱ χεῖμαρροι ἔπαυσαν νὰ ῥέουν. Σκοτειναὶ βαρεῖαι νεφέλαι ἀνέβησαν καὶ συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλας. Ἀλλ’ ὑπῆρχε ἐν καθαρὸν μέρος σταθερᾶς δόξης, ὅθεν ἐξῆλθεν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ὡς ὑδάτων πολλῶν, ἥτις ἐσειέσθη τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴν γῆν. Ὁ οὐρανὸς ἠνοιγέτο καὶ ἐκλείετο, καὶ ἦτο ἐν ταραχῇ. Τὰ ὄρη ἐσειόντο ὡς κάλαμος ἐν ἀνέμῳ, καὶ ἐξέβαλλον πέτρας τραχείας πανταχόθεν. Ἡ θάλασσα ἔβραζεν ὡς λέβης, καὶ ἐξέβαλλε λίθους ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐνῶ ὁ Θεὸς ἐλάλει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς

ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ, καὶ παρέδιδε τὴν αἰώνιον διαθήκην εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐλάλησε μίαν πρότασιν, καὶ εἶτα ἐπαύετο, ἐνῶ οἱ λόγοι διεκυλίοντο διὰ μέσου τῆς γῆς. Ὁ Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ ἴστατο μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἄνω, ἀκούων τοὺς λόγους καθὼς ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ διεκυλίοντο διὰ τῆς γῆς ὡς κρότοι μεγίστης βροντῆς. Ἦτο φοβερῶς κατανοκτικόν. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης προτάσεως, οἱ ἅγιοι ἀνεβόων, Δόξα! Ἀλληλουῖα! Τὰ πρόσωπά των ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἔλαμπον μὲ τὴν δόξαν, καθὼς τὸ πρόσωπον τοῦ Μωϋσέως ὅτε κατέβη ἀπὸ τοῦ Σινᾶ. Οἱ ἀσεβεῖς δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς ἀτενίσουν διὰ τὴν δόξαν. Καὶ ὅταν ἐξεφωνήθη ἡ ἀτελεύτητος εὐλογία ἐπὶ ἐκείνους οἵτινες εἶχον τιμῆσαι τὸν Θεόν, τηροῦντες ἁγίαν τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου αὐτοῦ, ἐγένετο κραυγὴ μεγάλη νίκης ἐπὶ τοῦ Θηρίου καὶ ἐπὶ τῆς Εἰκόνας αὐτοῦ.»

«Τότε ἀρχισε το ἰωβηλαίο, ὅταν η γη ἐπρεπε να αναπαυθεί.» Review and Herald, 21 Ιουλίου 1851.

Ο Ἰησοῦς ἐπιστρέφει καὶ ἡ γη ἀναπαύεται ἐπὶ χίλια ἔτη, ὅπως προτυπώνεται ἀπὸ το σάββατο τοῦ ἑβδομοῦ ἔτους τῆς γῆς καὶ το ἰωβηλαίο. Στὸ ἐδάφιο τρία τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι τρία, το σάββατο τῆς ἑβδομῆς ἡμέρας γιὰ τὸν ἄνθρωπο προσδιορίζεται ὡς ἡ εἰσαγωγή τοῦ κεφαλαίου ποῦ καταλήγει στὴν ὄγδοη, δηλαδὴ τῆς ἐπτάδος, καὶ ἀντιπροσωπεύει το σάββατο τοῦ ἑβδομοῦ ἔτους κατὰ το ὁποῖο ἡ γη ἀναπαύεται.

Καὶ ἐλάλησεν Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· Λάλησον πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ εἰπὸν πρὸς αὐτούς· Περὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποίας θέλετε κηρύξει ἁγίας συνάξεις, αὗται εἶναι αἱ ἑορταί μου. Ἐξ ἡμέρας θέλει γίνεσθαι ἔργον· ἀλλὰ ἡ ἑβδόμη ἡμέρα εἶναι σάββατον ἀναπαύσεως, ἁγία σύναξις· οὐδεμίαν ἐργασίαν θέλετε κάμει ἐν αὐτῇ· τοῦτο εἶναι σάββατον τοῦ Κυρίου ἐν πάσαις ταῖς κατοικίαις ὑμῶν. Λευιτικόν 23:1–3.

Τὸ ἄλφα τοῦ εικοστοῦ τρίτου κεφαλαίου εἶναι τὸ Σάββατο τῆς ἐβδόμῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ὠμέγα τοῦ κεφαλαίου εἶναι τὰ χίλια ἔτη κατὰ τὰ ὁποία ἡ γη εἶναι ἔρημη, πράγμα ποῦ ἔχει προτυπωθεῖ ἀπὸ το σαββατικὸ ἔτος τῆς γῆς καὶ ἀπὸ το ἰωβηλαίο. Τὸ ἄλφα τοῦ κεφαλαίου εἶναι οἱ εορτές τῆς ἀνοιξέως, οἱ ὁποῖες ἀρχίζουν με τὸ Σάββατο τῆς ἐβδόμῆς ἡμέρας καὶ ὀλοκληρώνονται στὸ ἐδάφιο εἴκοσι δύο· ἐνῶ τὸ ὠμέγα τοῦ κεφαλαίου καταλήγει στὴν εικοστή δευτέρη ἡμέρα τοῦ ἐβδόμου μηνός, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὸ τελετουργικὸ Σάββατο τῆς ογδόῆς ἡμέρας, το ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει τὸ σαββατικὸ ἔτος τῆς γῆς.

Τὰ ἐδάφια ἓνα ἕως εἴκοσι δύο παριστοῦν τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ Οὐράνιου Ἀρχιερέως στὸν ἅγιο τόπο· τὰ ἐδάφια εἴκοσι τρία ἕως σαράντα τέσσερα παριστοῦν τὸ ἔργο Τοῦ στα Ἅγια τῶν Ἁγίων. Τὸ Λευιτικόν εἶναι σύμβολο τῶν ἱερέων καὶ παριστάνει τὴν ἀρχιερατικὴ διακονία τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἄλφα Σάββατο τῆς ἐβδόμῆς ἡμέρας ἐκτείνεται πρὸς τὰ πίσω ἕως τὴ δημιουργία, καὶ τὸ ὠμέγα Σάββατο τοῦ ἐβδόμου ἔτους ἐκτείνεται ἕως τὴ γη ποῦ ἐγίνε νέα. Τὸ εικοστό τρίτο κεφάλαιο τοῦ Λευιτικοῦ ἐκτείνεται ἱστορικὰ ἀπὸ τὴ δημιουργία ἕως τὴν ἀναδημιουργία.

Ἡ χαρά ἢ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προφητικοῦ μηνύματος ἀποτελεῖ σύμβολο ἐκείνων ποῦ ἔχουν τὸ μήνυμα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου ἢ ἓνα παραποιημένο ἀντίγραφο τοῦ. Ἐὼς ὅτου αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ληφθεῖ ὑπόψη μέσα στὴν ἀφήγηση, τὸ ζήτημα ποῦ προκαλεῖ τὴν αἰσχύνῃ διαφεύγει. Εκείνοι ποῦ κατέχουν τὸ γνήσιο ἔλαιο δὲν θα παραβλέψουν αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ χαρὰ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ

εκείνους των οποίων οι αμαρτίες έχουν αφαιρεθεί, και αυτοί παρουσιάζονται από εκείνους που εορτάζουν τη γιορτή της Σκηνοπηγίας.

Και ο Λόγος έγινε σάρκα και κατώκησε μεταξύ ήμων, (και έθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρὰ Πατρός,) πλήρης χάριτος και ἀληθείας. Ιωάννης 1:14.

Η ελληνική λέξη που αποδίδεται ως «κατοίκησε» σημαίνει «εσκήνωσε». Ο Ιησούς έγινε σάρκα και εσκήνωσε ανάμεσά μας. Έλαβε την ανθρώπινη φύση μας, τη σκηνή μας, τη σκηνή του μαρτυρίου μας, το καλύβι μας, τη σάρκα μας. Ο Πέτρος το διατύπωσε ως εξής:

Ναι, θεωρῶ πρόπον, ἐφ' ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, νὰ σᾶς διεγείρω διὰ τῆς ὑπομνήσεως· γνωρίζων ὅτι ἐν τάχει πρέπει νὰ ἀποθέσω τοῦτο τὸ σκηνώμα μου, καθὼς και ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μοὶ ἐφανερώσεν. 2 Πέτρου 1:13, 14.

Ο Παύλος το είπε ως εξής:

Διότι γνωρίζομεν ὅτι, εἴαν ἡ ἐπίγειος οἰκία τῆς σκηνῆς ἡμῶν καταλυθῆ, ἔχομεν οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Διότι ἐν τούτῳ στενάζομεν, ποθοῦντες σφόδρα νὰ ἐνδυθῶμεν τὴν οἰκίαν ἡμῶν τὴν ἐξ οὐρανοῦ· εἴαν βεβαίως, ἀφοῦ ἐνδυθῶμεν, δὲν εὐρεθῶμεν γυμνοί. Διότι ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ στενάζομεν, βαρούμενοι· οὐχὶ διότι θέλομεν νὰ ἐκδυθῶμεν, ἀλλ' νὰ ἐπενδυθῶμεν, ὥστε τὸ θνητὸν νὰ καταποθῆ ὑπὸ τῆς ζωῆς. 2 Κορινθίους 5:1–4.

Η εορτή της Σκηνοπηγίας είναι συμβολική της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία επιτελείται όταν ανοίγουν τα παράθυρα του ουρανού. Όταν αφαιρεθούν οι αμαρτίες των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το Άγιο Πνεύμα θα εκχυθεί χωρίς μέτρο επάνω στην θριαμβεύουσα εκκλησία. Η κρίση ολοκληρώνεται για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και εκείνοι που είναι σφραγισμένοι εξέρχονται για να διακηρύξουν τη δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου υπό τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, όπως παριστάνεται με την εορτή της Σκηνοπηγίας.

Το σώμα μας είναι ναός, και σκηνή, η οποία είναι σκηνή του μαρτυρίου. Εκείνοι που συνάγονταν στην Ιερουσαλήμ για να εορτάσουν τη γιορτή της σκηνοπηγίας, εόρταζαν το ότι οι αμαρτίες τους είχαν εξαλειφθεί. Ο Μωυσής χρησιμοποιήθηκε για να ανεγείρει τη σκηνή του μαρτυρίου στην έρημο, και η γιορτή της σκηνοπηγίας στο τέλος εορταζόταν με τη διαβίωση σε σκηνές στην έρημο, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος με την αρχή.

Ὅθεν, ἄγιοι ἀδελφοί, μέτοχοι τῆς ἐπουρανοῦ κλήσεως, κατανοήσατε τὸν Ἀπόστολο και Ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν· ὅστις ἐστάθη πιστὸς εἰς τὸν διορίσαντα αὐτόν, καθὼς και ὁ Μωυσῆς ἦτο πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Διότι οὗτος ἠξιώθη δόξης πλείονος παρὰ τὸν Μωυσῆν, καθὼς ὁ κατασκευάσας τὸν οἶκον ἔχει τιμὴν μεγαλυτέραν παρὰ τὸν οἶκον. Ἐπειδὴ πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος· ὁ δὲ κατασκευάσας τὰ πάντα εἶναι ὁ Θεός. Καὶ ὁ μὲν Μωυσῆς ἦτο πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὡς θεράπων, πρὸς μαρτυρίαν τῶν ὄσων ἐμελλόν νὰ λαληθῶν ὕστερον· ὁ δὲ Χριστὸς ὡς Υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ· τοῦ οὐοίου οἴκος εἴμεθα ἡμεῖς, εἴαν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν τὴν παρρησίαν και τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος. Εβραίους 3:1–6.

Ο Μωυσής ήταν ο πιστός υπηρέτης που ο Θεός χρησιμοποίησε για να ανεγείρει τον ναό της σκηνής του μαρτυρίου, αλλά ο Χριστός, ως Αρχιερέας και Απόστολος, έχει περισσότερη τιμή από τον υπηρέτη Μωυσή. Κάθε οίκος, από τον ναό της σκηνής του Μωυσή, έως τον ναό του Σολομώντος, έως τον ναό του Ηρώδη, ο οποίος ανακαινιζόταν επί σαράντα έξι έτη, ο ανθρώπινος ναός με τα 46 χρωμοσώματά του, και ο Μιλλεριτικός ναός από το 1798 έως το 1844, οικοδομήθηκαν όλοι από τον Θεό. Στην προφητική γραμμή των διαφόρων εκδηλώσεων των ναών, η οποία αρχίζει στον Κήπο της Εδέμ, έπειτα, μετά την αμαρτία, στην πύλη του Κήπου, και κατόπιν, μετά τον κατακλυσμό, στα θυσιαστήρια έως τον Μωυσή, τα τρία κύρια ορόσημα είναι ο Μωυσής, ο Χριστός και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Ο Μωυσής και ο Χριστός αντιπροσωπεύουν το άλφα και το ωμέγα του αρχαίου Ισραήλ, και μαζί αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό της ανθρωπότητας και της Θεότητας, ο οποίος επίσης αντιπροσωπεύεται από τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Κατά την άφιξη του τρίτου αγγέλου, στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, λέγεται στον Ιωάννη να μετρήσει τον ναό, και κατά την άφιξη εκείνου του ίδιου αγγέλου στο 9/11, λέγεται στον Ιωάννη να μετρήσει τον ναό εκ νέου. Και στις δύο περιπτώσεις του λέγεται να αφήσει έξω την αυλή των 1.260 ημερών. Το 2023, ο ίδιος άγγελος αφίχθη, και ο λαός του Θεού καλείται τώρα να μετρήσει τον ναό. Οι 1.260 ημέρες, ή τρεισήμισι ημέρες, έληξαν το 2023, και από εκείνο το σημείο έως λίγο πριν από τον νόμο της Κυριακής ο ναός πρέπει να ανεγερθεί. Το 2024 σηματοδότησε τη θεμελίωση, και είδε την ανταρσία να εκδηλώνεται ως ομάδα η οποία «κατεφρόνησε την ημέρα των μικρών πραγμάτων», διαμαρτυρούμενη κατά της ταυτοποίησης από τον Μίλλερ του συμβόλου που θεμελιώνει την όραση.

Και ο λόγος του Κυρίου ήλθε προς εμέ, λέγων· Αι χείρες του Ζοροβάβελ έθεσαν το θεμέλιον του οίκου τούτου· αι χείρες αυτού και θέλουσιν αποπερατώσει αυτόν· και θέλεις γνωρίσει ότι ο Κύριος των δυνάμεων με απέστειλε προς υμάς. Διότι τις κατεφρόνησε την ημέραν των μικρών πραγμάτων; διότι αυτοί θέλουσι χαρή και θέλουσιν ιδεί το βαρίδιον εν τη χειρί του Ζοροβάβελ μετά των επτά· ούτοι είναι οι οφθαλμοί του Κυρίου, οι περιτρέχοντες δια πάσης της γης. Ζαχαρίας 4:8-10.

Το να απορρίπτει κανείς τον προσδιορισμό του Μίλλερ ότι είναι η Ρώμη εκείνη που εδραιώνει την όραση, σημαίνει να απορρίπτει τα θεμέλια, και είναι «να καταφρονεί την ημέρα των μικρών πραγμάτων». Το Μιλλεριτικό κίνημα ήταν το άλφα κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, και το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι το ωμέγα κίνημα του τρίτου αγγέλου. Είναι είκοσι δύο φορές ισχυρότερο από το άλφα. Με αυτή την προφητική έννοια, τα θεμέλια του Μιλλεριτικού κινήματος είναι «η ημέρα των μικρών πραγμάτων». Το να καταφρονεί κανείς οποιαδήποτε θεμελιώδη αλήθεια που παριστάνεται επάνω στους δύο πίνακες του Αββακούμ, σημαίνει θάνατο, διότι η όραση που εδραιώνεται στο εδάφιο δεκατέσσερα του Δανιήλ ένδεκα είναι η ίδια όραση που προσδιόρισε ο Σολομών.

Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται· αλλά εκείνος που τηρεί τον νόμο, μακάριος είναι. Παροιμία 29:18.

Το όραμα του ακρογωνιαίου λίθου της κορυφής είναι θαυμαστό, διότι προσδιορίζει ότι ο θεμελιώδης ακρογωνιαίος λίθος είναι επίσης και ο ακρογωνιαίος λίθος της κορυφής, αλλά με

εικοσιοκταπλάσια δύναμη. Η άλφα θεμελιώδης δοκιμασία του 2024 ήταν το εξωτερικό διανοητικό μήνυμα της σφράγισης, και η ωμέγα δοκιμασία του ναού του 2026 είναι το εσωτερικό πνευματικό μήνυμα της σφράγισης. Το ένα προσδιορίζει την εικόνα και το χάραγμα του θηρίου, και το άλλο την εικόνα και το χάραγμα του Θεού. Εκείνη η ωμέγα εσωτερική δοκιμασία παριστάνεται από τα δύο σύμβολα του ονείρου του Μίλλερ, τα οποία πρέπει να ορισθούν στο πλαίσιο των γεγονότων των εσχάτων ημερών. Τι είναι η αποθήκη; και τι είναι η τροφή;

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.

Ένας ιουδαϊκός γάμος κατά την εποχή του Ιησού εξελισσόταν σε τρεις κύριες φάσεις, οι οποίες συχνά εκτεινόταν σε διάστημα μηνών ή και ενός έτους. Το πρώτο στάδιο ήταν ο νομικός γάμος, αποκαλούμενος μνηστεία, κατά τον οποίο ο γάμος καθιδρύεται νομικώς, αλλά η νύφη και ο νυμφίος παραμένουν χωριστά, ενώ ο νυμφίος επέστρεφε στον οίκο του πατέρα του για να ετοιμάσει τόπο για τη νύφη του. Γι' αυτό η Μαρία, η σύζυγος του Ιωσήφ, αποκαλείτο σύζυγος του, ακόμη και πριν κατοικήσουν μαζί. Η απιστία κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου θεωρείτο μοιχεία.

Η περίοδος της αναμονής ήταν αβέβαιη και μπορούσε να διαρκέσει ημέρες, εβδομάδες ή μήνες. Η αβεβαιότητα αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της παραβολής. Ο πατέρας μπορούσε να αναμένει έως και έναν χρόνο, για να επιβεβαιώσει την παρθενία της νύμφης. Ο νυμφίος δεν ανακοίνωνε την ακριβή ημέρα ή ώρα της επιστροφής του, διότι ήταν απόφαση του πατέρα του να ορίσει πότε· έτσι, η νύμφη γνώριζε ότι ο γάμος επρόκειτο να γίνει — όχι όμως και πότε. Αυτή η αβεβαιότητα ήταν εκούσια, και έως ότου ο πατέρας προστάξει τον νυμφίο να υπάγει και να παραλάβει τη νύμφη του, όλα όσα αφορούσαν την υπόθεση αυτή καθυστερούσαν.

Όταν ο πατέρας έλεγε: «πήγαινε και πάρε τη νύμφη σου», ο νυμφίος ερχόταν τη νύχτα, με φίλους, με κραυγές και με ήχο σάλπιγγας. Αυτό συνέβαινε πάντοτε τη νύχτα, ώστε να αποφεύγονται τα μακρινά ταξίδια μέσα στη ζέστη της ημέρας, η οποία μπορεί να είναι αποπνικτική στη γη του Ισραήλ. Χρειάζονταν δάδες και λάδι, διότι δεν υπήρχαν φώτα στους δρόμους, και η πομπή μπορούσε να διαρκέσει ώρες. Η κυριολεκτική τελετουργική διατύπωση στους αρχαίους εβραϊκούς γάμους, η οποία αναγγελλόταν κατά τη διάρκεια των πομπών, ήταν: «Ίδού, ο νυμφίος έρχεται!»

Οι παρθένοι (παράνυμφοι) στην παραβολή δεν ήταν τυχαίες γυναίκες· ήταν οι συνοδοί της νύμφης, οι οποίες ανέμεναν μαζί της, επρόκειτο να συμμετάσχουν στην πομπή και έφεραν την ευθύνη να είναι έτοιμες κάθε ώρα και να έχουν το δικό τους έλαιο, ώστε να φωτίζουν την οδό προς την οικία του νυμφίου. Οι λαμπάδες καίγονταν γρήγορα· γι' αυτό ήταν αναγκαίο να φέρουν επιπλέον έλαιο, σε περίπτωση μακράς διαδρομής. Δεν υπήρχε κοινή διανομή του ελαίου.

Η καθυστέρηση ήταν φυσιολογική στην αρχαία πομπή και στον γάμο και, από πολιτισμική άποψη, δεν αποτελούσε πρόβλημα. Οι καθυστερήσεις αναμένονταν, και το να αποκοιμηθεί κανείς ήταν φυσικό. Η διάκριση δεν έγκειται στον ύπνο, αλλά στην προετοιμασία, όχι στην αγρύπνια. Οι μωρές παρθένες δεν προέβλεψαν την καθυστέρηση, όπως έπραξαν οι φρόνιμες. Όλοι θα κοιμούνταν, διότι το χρονικό διάστημα από τον νομικό αρραβώνα έως την τελείωση του γάμου μπορεί να διαρκέσει έναν χρόνο.

Μόλις η πομπή έφθανε στον οίκο του νυμφίου, άρχιζε το γαμήλιο δείπνο και η θύρα έκλεινε οριστικά, ενώ όσοι κατέφθαναν αργότερα δεν γίνονταν δεκτοί. Αυτό δεν ήταν σκληρότητα — ήταν έθιμο, διότι όποιος χτυπούσε αργότερα, αφού η θύρα είχε κλείσει, σήμαινε ότι δεν ανήκε στην πομπή.

Ο Ιησούς δεν επινοούσε παραστατικές εικόνες, ούτε έδωσε καμία εξήγηση αυτής της παραβολής, όπως συχνά έκανε. Δεν χρειαζόταν να δώσει εξήγηση, διότι όλες αυτές οι πολιτισμικές λεπτομέρειες ήταν πλήρως κατανοητές από το ακροατήριό Του. Ο Ιησούς αναφερόταν σε έναν κυριολεκτικό ανατολικό γάμο, όχι σε αφαίρεση.

Οι λεπτομέρειες επιβεβαιώνονται πλήρως τόσο από την εβραϊκή μαρτυρία όσο και από τους ιστορικούς της ρωμαϊκής και της ελληνικής περιόδου.

Η Μισνά (2ος αιώνας μ.Χ., αλλά διατηρώντας έθιμα της εποχής του Ναού προ του 70 μ.Χ.)

Το Ταλμούδ (μεταγενέστερη συλλογή, αλλά παραθέτει προγενέστερη πρακτική)

Ιώσηπος (Ιουδαίος ιστορικός του 1ου αιώνα)

Ραββινική γαμήλια λειτουργία και νομικές συζητήσεις

Ελληνορωμαίοι παρατηρητές της Ιουδαίας

Ο Ιώσηπος δεν παρέχει ένα τακτοποιημένο «εγχειρίδιο γάμου», αλλά οι νομικές και πολιτισμικές λεπτομέρειες που προϋποθέτει ευθυγραμμίζονται απολύτως με τις περιγραφές της Μισνά/Ταλμούδ. Η Μισνά αποτελεί την κύρια πηγή.

Η παραβολή προσέβαλε με τέτοια δύναμη τον Ιουδαίο ακροατή του 1ου αιώνα, διότι τίποτε στο Κατά Ματθαίον 25 δεν χρειαζόταν εξήγηση. Η άφιξη κατά το μεσονύκτιο ήταν φυσιολογική, οι λαμπάδες και το λάδι ήταν προφανείς αναγκαιότητες, και μια καθυστέρηση μεταξύ του νομικού αρραβώνα του γάμου και της μεσονύκτιας πομπής ήταν αναμενόμενη, ενώ η κλειστή θύρα αποτελούσε την καθιερωμένη διαδικασία! Οι παρθένες που αποκλείστηκαν ντρέπονταν, και για το ιουδαϊκό ακροατήριο της εποχής του Ιησού, η ντροπή της μωρής παρθένου ήταν απολύτως δικαιολογημένη. Γνωρίζοντας πλήρως το τελετουργικό, το ακροατήριο του Ιησού δεν θα έτρεφε καμία συμπάθεια για τις μωρές παρθένες, διότι όλοι γνώριζαν ότι η προετοιμασία αποτελούσε απόλυτη ευθύνη κάθε παρθένου που καλούνταν να συμμετάσχει στην πομπή. Οι αλήθειες αυτές ήταν τόσο αυτονόητες για το ιουδαϊκό ακροατήριο, ώστε ο Ιησούς δεν χρειάστηκε ποτέ να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση της παραβολής.